

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **F. K.**, zast. Mgr. Ivo Žižkovským, advokátem AK, Martinská 10, 301 35 Plzeň, proti žalovanému **Magistrátu města Plzně**, se sídlem v Plzni, Škroupova 5, **za účasti** osob na řízení zúčastněných: 1) L. H. a 2) K. H., oba zast. JUDr. Michalem Kroftem, advokátem se sídlem v Praze 1, Haštalská 6 a 3) R. K., o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2005, č. j. 30 Ca 29/2004 – 90,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 12. 3. 2004 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Magistrátu města Plzně ze dne 12. 1. 2004 č. j. STAV/4415/03, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 - Slovany o vydání stavebního povolení na přístavbu osobního hydraulického výtahu k prodejně kancelářské techniky, která je umístěna ve F. ulici č. 6 na pozemku st. p. č. 1996 v k. ú. P., vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, jakož i přiznání práva na náhradu nákladů řízení před soudem.

Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti uvedl, že se domnívá, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2005 č. j. 30 Ca 29/2004 - 90 je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a navrhuje jeho zrušení.

Krajský soud v Plzni dospěl k závěru, že žalobce nemůže uspět s námitkou nesouladu povolované stavby s územním rozhodnutím, jelikož v rámci tzv. koncentrační zásady tuto námitku neuplatnil v řízení před stavebním úřadem. Stěžovatel se naopak domnívá, že zkoumání podmínek území, tzn. souladu s územním plánem a předchozími rozhodnutími v územním řízení, je jednou ze základních povinností stavebního úřadu dle § 62 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Žalovaný správní orgán ve svých vyjádřeních nikdy nepopřel platnost, účinnost a závaznost územního rozhodnutí vydaného Magistrátem města Plzně č. 2196 ze dne 18. 8. 1997, ani jeho podmínek, ale jeho tvrzení o souladu povolení přístavby s tímto územním rozhodnutím se nezakládá na pravdě. Vyslovený právní názor Krajského soudu v Plzni o přenesení povinnosti ze správního orgánu na účastníka je proto nesprávný a nemá oporu ve stavebním zákoně. Pravděpodobně i z tohoto důvodu krajský soud stěžovateli odmítl provedení dalších důkazů a to správním spisem č. j. stav/l 324/97 Magistrátu města Plzně (územní řízení na dostavbu proluky F. 6) a znaleckým posudkem č. 119-011-2004 Ing. T. H., a to v části B.6., který jednoznačně prokazuje rozpor mezi podmínkami územního rozhodnutí a stávající stavbou (před povolením přístavby výtahu) a lze z něj jednoznačně vyvodit, že i přístavba ke stávající stavbě je zákonitě v rozporu s územním rozhodnutím (viz příloha 10 znaleckého posudku).

Dále uvedl, že v této souvislosti se naskytá i otázka, kterou sice žalobce nenamítal v žalobě, ale ke které měl a mohl přihlídnout soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s., a to, zda Úřad Městského obvodu Plzeň 2 - Slovany byl příslušný k řízení územnímu, když sloučeným územním a stavebním řízením fakticky změnil předchozí závazné územní rozhodnutí, které vydal jiný orgán, a to Magistrát města Plzně. Nedostatek zjištění Krajského soudu v tomto směru zřejmě vyplývá z jeho výše uvedeného nesprávného právního názoru o tom, že účastník sám z vlastní iniciativy měl namítat rozpor s územním rozhodnutím a neexistence takových námitek ve správním řízení je důvodem pro zamítnutí žaloby bez ohledu na výše tvrzené povinnosti správního orgánu. Jestliže Úřad Městského obvodu Plzeň 2 nebyl příslušným orgánem v územním řízení na základě obecně závazné vyhlášky, kterou se vydává Statut města Plzně, a jež pověřuje vydáváním územních rozhodnutí zásadně Magistrát města Plzně, nemělo být rozhodnutí, v němž se byl jen spolurozhoduje o předmětu územního řízení, tímto nepřislušným orgánem vůbec vydáno.

Krajský soud dále konstatoval, že ve správním řízení a v žalobě vznesené námitky, které jednoznačně vyplývají z vlastnického práva stěžovatele sousední nemovitosti, rovněž žalovaný správní orgán je označil za občanskoprávní a stavební úřad v prvostupňovém řízení způsob jejich řešení formálně odvozoval od § 137 stavebního zákona (pokus o dohodu účastníků řízení), nejsou námitkami občanskoprávními a navíc nesměřují k předmětu řízení. Stěžovatel od počátku řízení stavebního i soudního upozorňoval na stávající stav výlučně z toho důvodu, aby poukázal na tento stav jako výchozí, který může být zásadně zhoršen provedením a užíváním stavby konkrétními dopady, které ve svých vyjádřeních popsal. Z tohoto důvodu bylo v žalobě poukázáno na porušení § 66 stavebního zákona, jelikož žádný ze správních orgánů se dostatečně nezabýval účinky stavby a především jejího užívání. Již výše obecně tvrzené porušení 66 stavebního zákona je takto obecné z důvodu, že stavební povolení přístavby výtahu vykazuje zásadní vady ve svém obsahu, závazné podmínky pro provedení a užívání stavby, tak, jak jsou dále rozvedeny v § 20 vyhlášky č. 132/1998 Sb. zčásti chybí. Vyslovený právní názor je porušením obou uvedených ustanovení stavebního zákona a je zásahem do vlastnického práva stěžovatele, kterému bylo fakticky odmítnuto poskytnutí ochrany jeho vlastnického práva, především práva na nerušené užívání jeho majetku.

Ze správního spisu předloženého žalovaným krajský soud zjistil, že L. H. (osoba zúčastněná na řízení) podala v červenci roku 2003 u Úřadu městského obvodu Plzeň 2 - Slovany žádost o stavební povolení na přístavbu výtahu k prodejně kancelářské techniky na vlastním pozemku parc. č. 1996 v k. ú. P. v ulici F. 6. Stavební úřad vyzval stavebníka k doplnění chybějících podkladů pro posouzení navrhované stavby a sloučené územní a stavební řízení přerušil. Po doložení náležitostí rozeslal stavební úřad oznámení o zahájení sloučeného územního a stavebního řízení všem účastníkům, upustil od ústního jednání a stanovil lhůtu pro uplatnění námitek a připomínek do 24. 9. 2003 s tím, že jinak k nim nebude přihlédnuto.

Žalobce a jeho manželka, jako vlastníci sousedních nemovitostí (F. č. 8), využili svého práva a ve lhůtě projeví svůj nesouhlas s navrhovanou přístavbou. Namítali, že vzhledem k tomu, že jsou k prodejně velmi blízko, jsou obtěžováni hlukem, plyny z aut parkujících v jejich bezprostřední blízkosti, stíněním a omezováním jejich soukromí. Již současný stav se jim nelíbí a přístavbou výtahu by se jejich podmínky bydlení ještě zhoršily. Nato svolal správní orgán na místo samé schůzku, kde byla provedena prohlídka a v protokolu bylo zaznamenáno, že manželé K. trvají na svých námitkách.

Dne 13. 10. 2003 bylo na přístavbu hydraulického výtahu vydáno stavební povolení č. j. 2339/2003-ÚMO2/výst-Ta, stanoveny podmínky pro umístění a provedení stavby a zamítnuty námitky manželů K. Dle jeho odůvodnění směřovaly námitky zejména proti provozu stávajícího objektu prodejny kancelářské techniky, která byla zkolaudována již v listopadu roku 1998. Stavební úřad uvedl, že přístavbou hydraulického výtahu se provoz nenavysuše, spíše jde o pohodlnější přístup a zásobování prodejny ve druhém nadzemním podlaží. Ač se o to stavební úřad při schůzce na místě samém pokusil, k dohodě mezi stavebníkem a manželý K. nedošlo. Vznesenou námitku tedy posoudil a po provedeném šetření za účasti projektanta ji zamítl. Žádost o stavební povolení poté přezkoumal podle hledisek uvedených v § 37 a § 62 stavebního zákona. Zjistil, že projektová dokumentace stavby splňuje obecné technické požadavky na výstavbu a že uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků sloučeného územního a stavebního řízení.

Proti stavebnímu povolení se odvolali manželé K. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání manželů K. zamítl a rozhodnutí odboru výstavby a dopravy Úřadu městského obvodu Plzeň 2-Slovany potvrdil. Krajský soud uvedl, že účastníci řízení o povolení přístavby výtahu vlastně nenamítali nic víc, než obecné zhoršení stávajícího stavu, který jim nevyhovuje z vyjmenovaných důvodů, vztahujících se skutečně pouze k provozování podnikatelské činnosti v sousední nemovitosti (hluk a plyny z parkujících aut, at' již zákazníků nebo zásobování, stínění a omezování soukromí jako účinky již provedené a zkolaudované stavby provozovny). Žádným způsobem nebylo konkretizováno, v čem účastníci řízení před stavebním úřadem spatřují zhoršení podmínek k bydlení v souvislosti s přístavbou [výtahu ke stávajícímu objektu. Stavební úřad sám nemůže dovozovat, jaké připomínky mají účastníci namysli, takže pokud nejsou výslovně uvedeny, nemůže ani rozlišit, zda jsou územně či stavebně technické, resp. veřejnoprávní či zda plynou z vlastnických či jiných práv k pozemkům a stavbám, které mohou z jeho pravomoci vybočovat nebo naopak jsou takového charakteru, že je o nich stavební úřad povinen rozhodnout. Pokusit se o dosažení dohody je stavební úřad povinen pouze jde-li o takové otázky, o nichž není oprávněn sám rozhodovat. Jde zejména o námitky zpochybňující samotnou existenci vlastnického práva nebo jeho rozsah, umístění hranice mezi pozemky, existenci věcného břemene apod. Pouze pokud by byla vznesena námitka tohoto typu, musí se stavební úřad

pokusit o „smírné“ vyřešení věci předtím, než účastníka odkáže na soud, který je jako jediný nadán pravomocí o nich rozhodnout.

Stěžovatel v žalobě uvedl, že s povolením stavby výtahu nesouhlasí a má za to, že žalovaný měl na základě jeho odvolání prvoinstanční rozhodnutí zrušit. Tvrdil, že již upozornil na závady spojené s užíváním objektu prodejny F. 6 a vyjádřil obavy, že se tento stav výstavbou výtahu zhorší. Popsal, jak jsou uživatelé sousedního domu F. 8 obtěžováni nyní (provozem, zásobováním, parkováním, umístěním oken provozovny), poukázal na viditelné trhliny ve svém objektu a zvýšenou vlhkost při štitové zdi sousedící s pozemkem, na němž je umístěna provozovna a dodal, že dle jeho mínění by po realizaci výtahu byl veškerý provoz z pozemku F. 6 přesunut k hranici pozemků mezi čísly 6 a 8, a tedy ke štitové zdi domu F. 8, jehož je spoluvlastníkem. Přes to, že tyto námitky vyplývající z vlastnických práv žalobce mohou mít vliv na možnost provedení stavby výtahu, stavební úřad se pouze pokusil o dohodu ve smyslu § 137 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ale konečné řešení těchto námitk a posouzení jejich oprávněnosti podle odst. 2 zmíněného ustanovení neumožnil. Ač rozhodnutí proklamuje, že bylo vydáno ve sloučeném územním a stavebním řízení, rozhodující orgány se vůbec nezabývaly otázkou naplnění platného územního rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 18. 8. 1997. Žalobce má za to, že bylo porušeno již při výstavbě provozovny ve dvorní části pozemku. Umístění provozovny velkoskladu je v rozporu se zásadami pro územní rozvoj a pohodu bydlení. Nerespektování vydaného územního rozhodnutí je v přímém rozporu s § 62 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a rozhodnutí je tedy nezákonné pro rozpor s § 66 stavebního zákona. Navíc bylo na základě státního stavebního dohledu zjištěno, že hraniční zeď ve spoluvlastnictví žalobce (mezi nemovitostmi F. 6 a 8) je ve špatném stavu a hrozí zřícením. Jelikož se nachází v těsné blízkosti místa, kde má být vybudován výtah, domnívá se žalobce, že zahájením výstavby může dojít k jejímu zřícení. Žalobcova práva jsou porušována tím, že nad míru přiměřenou poměrům a nad rámec územního rozhodnutí na stavbu na sousedním pozemku bude nadále a větší měrou coby vlastník nemovitosti rušen ve výkonu svých vlastnických práv hlukem, otřesy, možností nahlížení do oken obytných místností a jeho nemovitost bude z hlediska statiky nadále a více zatěžována během výstavby výtahu i při jeho užívání.

Druhým žalobním bodem namítal žalobce porušení ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) stavebního zákona tím, že nebylo respektováno územní rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 18. 8. 1997 řešící využití celého stavebního pozemku včetně přilehlých ploch, resp. rozhodující orgány se nezabývaly otázkou jeho naplnění. Námitky týkající se umístění navrhované stavby výtahu nebyly vzneseny ani v průběhu sloučeného územního a stavebního řízení, ani pojaty do odvolání proti stavebnímu povolení, poprvé se objevily až v žalobě, avšak byly opět vztaženy ke stavbě provozovny ve dvorní části pozemku. Žalobce brojil výslovně proti umístění provozovny velkoskladu, když namítal, že je v rozporu se zásadami pro územní rozvoj a pohodu bydlení. Námitky směřující mimo předmět správního řízení, jímž je povolení přístavby osobního hydraulického výtahu k prodejně kancelářské techniky, nemohou být úspěšné. Žalobce byl účastníkem územního řízení, v němž se rozhodovalo o umístění staveb v proluce F. 6 a jeho námitkám bylo územním rozhodnutím č. 2296 ze dne 18. 8. 1997 č.j. stav/1324/97 vyhověno. Následovalo stavební řízení, jehož výsledkem bylo stavební povolení. V jeho průběhu žalobce žádné námitky nevznášel. V současné době, kdy bylo pravomocně povoleno užívání dostavby proluky (již v roce 1998) a řízení se vede pouze o přístavbě výtahu k prodejně, nemůže žalobce, který je účastníkem tohoto řízení a současně měl toto postavení i v předchozím územním a stavebním řízení, úspěšně vznášet námitky ohledně souladu územního rozhodnutí a na něj navazujícího stavebního povolení dostavby proluky. Žalobní body se musí vztahovat vždy k rozhodnutí, které je žalobou napadáno. V

opačném případě by bylo možné ohrozit právní jistotu účastníků jakéhokoli pravomocně ukončeného stavebního řízení i po létech, např. při příležitosti projednávání změny stavby či povolení přístavby, což je v právním státě nepřipustné. Zahájením nového řízení o přístavbě výtahu se žalobci neotevívá možnost opět vznášet námitky ohledně již dříve pravomocně povolené, provedené a zkolaudované stavby hlavní. Ty mohly mít své místo pouze v rámci správního řízení, které bylo ohledně těchto staveb vedeno, popřípadě při dodržení zákonných lhůt v žalobě podané u soudu proti pravomocným rozhodnutím správních orgánů. Jestliže tedy žalobce v průběhu stavebního řízení, kdy se rozhodovalo o povolení dostavby proluky F. 6 žádné námitky nevznášel, nemůže je uplatnit až v tomto řízení, týkajícím se toliko přístavby výtahu ke stávajícímu objektu. To se týká jak všech námitek ohledně účinků stavby provozovny F. 6 (parkování, plyny, hluk atd.), tak i namítaného nesouladu územního rozhodnutí a stavebního povolení, popřípadě i odlišností ve skutečném provedení stavby od zásad uvedených ve stavebním povolení.

Třetím žalobním bodem namítal žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s ustanovením § 66 stavebního zákona. Podle § 66 stavebního zákona ve stavebním povolení stanoví stavební úřad závazné podmínky pro provedení a užívání stavby a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Stavební úřad zabezpečí stanovenými podmínkami zejména ochranu veřejných zájmů při výstavbě a při užívání stavby, komplexnost stavby, dodržení obecných technických požadavků na výstavbu, popřípadě jiných předpisů a technických norem, a dodržení požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy, především vyloučení nebo omezení negativních účinků stavby a jejího užívání na životní prostředí. Při nedostatku konkrétního uvedení, v čem mělo být ustanovení § 66 stavebního zákona žalovaným, potažmo správním orgánem prvního stupně porušeno tak, že byl žalobce zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, soud přezkoumal obecně, zda stavební povolení všechny vyjmenované náležitosti obsahuje a rozpor se zákonem neshledal. Proto ani tento žalobní bod není důvodný.

Čtvrtým žalobním bodem žalobce namítal, že výstavba výtahu může zapříčinit zřícení hraniční zdi mezi pozemky F. 6 a 8 ve spoluvlastnictví žalobce. Jde opět o tvrzení nové, poprvé uplatněné až v žalobě, ačkoli bylo sloučené územní a stavební řízení o přístavbě výtahu svázáno koncentrační zásadou (viz výše). Jelikož tedy tato čistě skutková námitka nebyla (ač mohla být) uplatněna v řízení před stavebním úřadem ani v odvolání proti jeho rozhodnutí, nemohly se jí příslušné správní orgány zabývat. Totéž platí i o namítaném rušení ořesů a možností nahlížení do oken obytných místností. Rovněž námitka, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, byla poprvé vznesena až v replice žalobce doručené soudu dne 4. 6. 2004, tedy lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 14. 3. 2004 (neděle) a s ohledem na pravidlo počítání času uvedené v § 40 odst. 3 s. ř. s. bylo posledním dnem, kdy bylo možné ještě žalobu podat, resp. uvést nové žalobní body, pondělí 15. 3. 2004. Protože byl tento žalobní bod uplatněn až po uplynutí zákonné lhůty, nemohl se jím soud zabývat.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (ust. § 103 odst. 1 písm. c/ cit. zák.) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (ust. § 103 odst. 1 písm. d/ cit. zák.), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatní poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro

rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst.1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení.

Předmětné ustanovení soudního řádu správního se týká nesprávného právního posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívající buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta nebo je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

K první námitce stěžovatele patří nesprávný právní názor krajského soudu o přenesení povinnosti správního orgánu na účastníka řízení, co se týče zkoumání podmínek území, tj. souladu s územním plánem a předchozími rozhodnutími v územním řízení ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) stavebního zákona (zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu). Ze správního spisu je patrné, že územní rozhodnutí č. 2296 (přepsáno z 2196, ze dne 18. 8. 1997, č. j. stav/1324/97) je o umístění dostavby proluky a dvorní zástavby F. ulice č. 6. Hovoří se tu o třípodlažním objektu s podkrovím. Pro umístění a projektovou přípravu se stanovují podmínky, podle nichž se stanoví hloubka, šířka a výška objektů č. 1 a č. 2. Podrobnosti, jak má konkrétně stavba vypadat se v tomto dokumentu neřeší. Neřeší se tedy ani otázka případné přístavby hydraulického výtahu. Požadavky stěžovatelů jsou řešeny pod body č. 14 až 21 tohoto územního rozhodnutí. Podle § 62 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumá zejména, zda dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí. Na tuto dostavbu proluky a dvorní zástavby bylo vydáno stavební povolení ze dne 12. 12. 1997 č. j. výst. 2412/97-Mi s tím, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení a případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu.

Podle § 61 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení stavebního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené s místním šetřením. Současně upozorní účastníky, že své námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. K připomínkám a námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení nebo při projednávání regulačního plánu, jakož i územního plánu zóny nebo územního projektu zóny, se nepřihlíží. Podle druhého odstavce od místního šetření, popřípadě též od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby.

Námitky, které v té souvislosti stěžovatel vznášel, se týkaly vyjádření nesouhlasu s přístavbou výtahu. Jako důvod je uváděno, že pro blízkost stávajícího objektu jsou obtěžováni hlukem, plyny z aut, stíněním a omezováním soukromí a výstavba výtahu by podmínky bydlení ještě zhoršily. Úřad městského obvodu Plzeň 2-Slovany, odbor výstavby a dopravy ve svém stavebním povolení ze dne 13. 10. 2003 č. j. 2339/2003-ÚMO2/výst-Ta, které konal ve sloučeném územním a stavebním řízení, uvedl, že ke stávajícímu dvoupodlažnímu objektu prodejny bude z vnější strany vedle tohoto objektu ve dvorní část postaven hydraulický výtah

se strojovnou a bude sloužit k dopravě osoba nákladu z přízemí do patra. V důvodech svého rozhodnutí pak uvedl, že stavba objektu pro podnikatelské účely byla povolena jako dvorní zástavba a námitky manželů K. jsou směřovány zejména k provozu stávajícího objektu a že přístavbou výtahu se provoz nenavýšuje, jedná se spíše o pohodlnější přístup a zásobování prodejny. Tuto námitku tedy po provedeném místním šetření za účasti projektanta zamítl. Odvolací orgán – Magistrát města Plzně – toto rozhodnutí potvrdil a zdůraznil, že výtah je umístěn ve vzdálenosti asi 10 m objektu stěžovatele a bude používán nejen k zásobování, které se dosud provádělo po schodišti, ale také tím bude umožněn přístup osobám s omezenou schopností pohybu a orientace.

Teprve v žalobě se stěžovatel zmiňuje o naplnění platného územního rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 18. 8. 1997. Obsahem žalobní námitky stěžovatele nebylo tvrzení o porušení kogentního hmotného nebo procesního předpisu, ale pouze zmínka, že toto územní rozhodnutí bylo porušeno již při výstavbě dnešního objektu - provozovny ve dvorní části pozemku a že již samotné umístění provozovny velkoskladu v dané čtvrti je v rozporu se zásadami pro územní rozvoj a pohodu bydlení v tomto území. Tato námitka však nebyla nikdy v průběhu správního řízení vznesena. Je namístě připomenout koncentrační zásadu, jak je vyjádřena ve shora citovaném § 61 odst. 1 stavebního zákona. Na takovou námitku se plně vztahuje zmíněná koncentrační zásada a krajský soud v tomto směru nepochybil, když ji nepřijal. Proto kasační námitka týkající se právě zkoumání podmínek území s územním plánem nemůže již z tohoto důvodu obstát.

Pokud jde o druhou námitku uvedenou v kasační stížnosti, ta se týká povinnosti soudu přihlídnout ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. k nicotnosti správního rozhodnutí. Na tomto místě Nejvyšší správní soud připomíná, že ani tuto námitku stěžovatel nevznesl v žalobě, ačkoliv nepochybně tento důvod mohl uplatnit v řízení před krajským soudem; uplatňuje-li tento důvod až nyní v kasační stížnosti, je tento důvod důvodem nepřipustným. Je povinností soudu k nicotnosti přihlížet a nicotnost deklarovat z úřední povinnosti; neshledá-li však soud rozhodnutí nicotným, není jeho povinností tento svůj závěr v rozhodnutí uvádět, ledaže by žalobce v žalobních bodech nicotnost namítal (srov. NSS 1 Azs 10/2004).

Nad rámec toho však soud uvádí, že o paakt, jako správní akt, který nevyvolává jím zamýšlené účinky, jde tehdy, jsou-li jeho vady zásadní a zřejmé, že na něj "nelze hledět" jako na správní akt. Na prvním místě je nicotnost správního aktu dovozována tam, kde akt vydal správní orgán absolutně věcně nepřislušný (příp. orgán instančně postavený na nižším stupni, než orgán, kterému rozhodnutí příslušelo). Vzhledem k tomu, že se musí jednat o vadu naprosto zásadní a zřejmou, půjde o situaci, kdy právní podklad pro vydání správního aktu neexistuje vůbec (např. byl-li správní akt vydán na základě zrušeného právního předpisu, apod.), nikoliv pak tehdy, spatřuje-li stěžovatel v právním podkladu vady. Teorie správního práva se k otázce nicotnosti a nulity aktu veřejné moci staví tak, že "... i vadný správní akt je způsobilý založit příslušné právní účinky, a nabude-li správní akt právní moci, dokud jej správní (příp. soudní) orgán pro jeho vady nezmění, příp. nezruší, je třeba se jím řídit. V této souvislosti se hovoří o tzv. presumpci správnosti či presumpci platnosti správních aktů. Jiným případem jsou potom takové vady, které vzhledem ke své povaze a závažnosti představují překážku nastoupení uvažovaných právních účinků předmětného aktu, a proto také v jejich důsledku nelze ani hovořit o tom, že se jedná o správní akt, resp. že "došlo ke vzniku" správního aktu. V takových případech jde o právně nerelevantní výsledek jednání určitého správního orgánu, který bývá teorií správního práva nejčastěji označován jako akt nicotný, někdy se také hovoří o aktech nulitních, případně aktech neplatných." (Průcha, P. Správní právo. Obecná část. Brno 2001). Z vyhlášky č.

8/2001 Statutárního města Plzně, čl. 2 bod 3 se podává, že celoměstské orgány vydávají rozhodnutí v územním řízení vyjma případů rozhodování úřadů městských obvodů ve sloučeném řízení. I z toho je patrné, že rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 13. 10. 2003 vydané Úřadem městského obvodu Plzeň 2 - Slovany č. j. 2339/2003-ÚMO2/výst-Ta bylo vydáno k tomu oprávněným úřadem a námitka nicotnosti není namístě.

K třetí a poslední kasační námitce soud uvádí, že výše uváděné stavební povolení obsahuje náležitosti ve smyslu § 20 vyhlášky č. 132/1998 Sb., ve znění novely č. 492/2002 Sb. Citované ustanovení vyhlášky uvádí, že podmínkami stavebního povolení [§ 19 písm. d) podmínky pro provedení, popřípadě též pro užívání stavby a odstranění stavby] se a) stanoví umístění stavby na pozemku, bylo-li sloučeno rozhodnutí o umístění stavby se stavebním povolením, b) zabezpečí ochrana veřejných zájmů, především zdraví a životního prostředí, c) zajistí dodržení příslušných technických předpisů a zabezpečení přístupu a užívání stavby osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, d) stanoví lhůta k dokončení stavby, e) zabezpečí plnění požadavků uplatněných dotčenými orgány státní správy, nejsou-li stanoveny správními rozhodnutími, případně požadavky vlastníků sítí technického vybavení k napojení na ně, f) určí osoba odpovídající za odborné vedení realizace stavby nebo za odborný dozor nad prováděním stavby, bude-li stavba prováděna svépomocí (§ 44 odst. 2 a 3 zákona).

Druhý odstavce pak již uvádí jen podmínky fakultativní. Podmínky podle prvního odstavce splněny byly, a to pro písm. a) pod bodem 1 stavebního povolení, pro písm. b) pod bodem 2, pro písm. c) pod bodem 5, pro písm. d) pod bodem 14, pro písm. e) pod body 12 a 13, pro písm. f) se uvádí, že stavbu bude provádět firma vybraná na základě výběrového řízení. Magistrát města Plzně se ve svém rozhodnutí o odvolání zabýval přístavbou osobního hydraulického výtahu a zdůraznil, že ta je navržena ve dvorní části z boku ke stávající dvoupodlažní budově prodejny, která již byla zkolaudována. Přístavba je umístěna ve vzdálenosti asi 10m od objektu stěžovatelů a bude používána k zásobování prodejní části 2. nadzemního podlaží. Není třeba žádat o stanovisko hygienika, neboť je umístěn v dostatečné vzdálenosti od objektu bydlení. Vlastní přístavbou se nezmění stávající rozsah a způsob zásobování prodejny, neboť stávající prodejní plocha zůstane nezměněna. Rovněž se nezmění stávající provozu a způsob zásobování prodejny, ani užívání stávajících parkovacích ploch, které slouží zákazníkům. Vykládání a nakládání zboží bude prováděno stejným způsobem i po realizaci hydraulického výtahu. Ten pouze zlepší způsob zásobování prodejní plochy ve 2. nadzemním podlaží, nikoliv její velikost a rozsah. Výtah umístěný 10 m od sousedního objektu nemůže ohrozit jeho statiku, neboť se ho nedotýká a také není nutné vyžadovat stanovisko hygienika, protože je výtah umístěn v dostatečné vzdálenosti od objektu bydlení. Žalovaný se tedy v požadovaném rozsahu vyjádřil k námitkám stěžovatelů, a proto nelze mu v tomto ohledu vyčítat porušení § 66 stavebního zákona.

Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování vycházel. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgány a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správními, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Krajského soudu v Plzni je správné, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. června 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu